

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Som det er fremgået af de forskellige ordførertaler, bliver lovforslaget jo altså ikke vedtaget. Det bliver sandsynligvis regeringens forslag, der bliver vedtaget på et eller andet tidspunkt.

Og så skal jeg sige, at nøjagtig det modsatte var tilfældet i formiddags. Da var det Dansk Folkeparti, der havde fremsat et lovforslag, og Fremskridtspartiet, der havde fremsat et beslutningsforslag. Jeg synes, det her er noget pjat. Det må jeg sige én gang for alle. Det er simpelt hen papirnusseri, og det troede jeg Fremskridtspartiet forsøgte at begrænse.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Jeg føler næsten ikke, at det er diskussionen værd, men jeg har argumenteret for, at Fremskridtspartiet følte, vi kunne levere et produkt af større kvalitet, og det var det, vi gjorde.

Hvis vi skulle fremsætte forslag ud fra, hvad der kan blive vedtaget i Folketinget, ville det jo i nogen grad begrænse mængden af de forslag, vi stiller. Vi fremsætter forslag ud fra, hvordan vi synes, at det danske samfund skal se ud, og ikke nødvendigvis ud fra, om der på forhånd er flertal for forslagene.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagenes overgang til anden (for forslaget til folketingsbeslutnings vedkommende anden (sidste)) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget og forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af lovforslag nr. L 54: Forslag til lov om ændring af færdselsloven. (Mobiltelefoner).

Af Tommy Dinesen (SF) m.fl.

(Fremsat 5/11 96).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Det fremsatte lovforslag indeholder et forbud mod, at kørende taler i håndbåren mobiltelefon på en måde, som kan aflede opmærksomheden fra færdselen.

Herudover indeholder forslaget en bemyndigelsesbestemmelse til trafikministeren til at fastsætte nærmere regler for, under hvilke omstændigheder kørende kan foretage og besvare telefonopkald under kørsel.

Det foreslås, at lovændringen træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende. Jeg skal i den forbindelse oplyse, at regeringen agter at afvise forslaget, idet regeringen selv vil fremsætte forslag om regulering på området i begyndelsen af det nye år.

Regeringen vil således i et kommende forslag om ændring af færdselsloven fremsætte forslag om et direkte forbud for føreren af et køretøj mod brug af håndholdte mobiltelefoner under kørsel. Det er hensigten, at bestemmelsen skal have en passende lang ikrafttrædelse, således at ejere af håndholdte mobiltelefoner får mulighed for at anskaffe sig en installation, der muliggør håndfri betjening.

Herudover vil regeringen foreslå indsat en bemyndigelsesbestemmelse til trafikministeren til at fastsætte nærmere regler om brug af teleudstyr og lignende under kørsel. Sådan en bemyndigelsesbestemmelse vil efter regeringens opfattelse være med til at sikre, at der i takt med den teknologiske udvikling kan fastsættes regler om brug af sådant udstyr under kørsel, der måtte vise sig nødvendigt af trafikikkerhedsmæssige hensyn.

Bemyndigelsesbestemmelsen i det lovforslag, vi diskuterer i dag, indeholder derimod alene regulering på mobiltelefonområdet.

Spørgsmålet om brug af mobiltelefoner under kørsel har den 18. november 1996 været drøftet i Færdselssikkerhedskommissionen, der har afgivet en udtalelse herom den 20. november 1996.

Af kommissionens udtalelse fremgår specielt omkring anbefaling af at overveje et forbud om brug af håndholdte telefoner følgende:

»En enig kommission finder, at brug af håndholdte mobiltelefoner under kørsel reducerer førerens fulde koncentration om trafikken, specielt når telefonen anvendes i tæt trafik. En enig kommission anbefaler, at førerne, der agter at benytte mobiltelefon under kørsel, får installeret håndfri betjening. Imidlertid finder et flertal ikke at kunne anbefale et forbud.«

Regeringen derimod vil lægge op til at gå et skridt videre end Færdselssikkerhedskommissionen for at sikre en hensigtsmæssig udvikling på dette felt. På den anden side vil vi som sagt give borgerne en passende frist til at indrette sig på de nye forhold.

Erling Christensen (S):

Vi har flere gange under færdselsdebatter her i Tinget talt meget om muligheden for at forbyde brug af håndholdte mobiltelefoner under kørsel.

Indtil nu er vi vejet tilbage for at lave et forbud. Det er vanskeligt at håndhæve et forbud, og andre lande havde heller ikke, da vi diskuterede det, indført forbud. Vi havde ikke noget erfaringsgrundlag at bygge på. Det har vi nu fra Italien, fra Schweiz, fra Spanien og Portugal.

Derfor er spørgsmålet, om vi så også i Danmark skal indføre forbud eller stadig skal anvende færdselslovens § 3, som jo taler om hensynsfuld optræden og udvisning af agtpågivenhed i færdselen, så vi undgår, at der opstår fare eller forvoldes skade på andre.

Efter min egen oplevelse med medtrafikanter i trafikken er jeg ikke i tvivl om, at brugen af håndholdt mobiltelefon under kørsel kan aflede opmærksomheden fra kørslen og dermed være til fare for andre.

Jeg forstår godt det, som flertallet i Færdselssikkerhedskommissionen udtaler, men jeg forstår ikke konklusionen, at man ikke kan anbefale et forbud. Selvfølgelig er det positivt, at man gennem brug af mobiltelefon kan anmelde f.eks. ulykker og uheld, biltyve og spritbilister osv., men man behøver jo blot at standse ved vejkannten eller på en p-plads for at foretage en anmeldelse, for at telefonere.

Jeg er selvfølgelig også bekendt med, at radio og båndspiller i bilen meget let kan aflede opmærksomheden fra trafikken. Det gælder jo også for mange andre ting, som man kan gøre i en bil, og som nogle førere foretager sig under kørslen. For megen snak kan jo aflede opmærk-

somheden fra det væsentlige eller at spise mad, drikke kaffe, ryge tobak, og sådan kan vi jo blive ved.

I Socialdemokratiet er vi glade for, at trafikministeren vil gå et skridt videre end Færdselssikkerhedskommissionen og i begyndelsen af det nye år vil fremsætte et lovforslag vedrørende brug af tekniske hjælpemidler, kan vi vel sige – det var jo det, ministeren sagde: tekniske hjælpemidlers brug i bilen under kørsel – men i hvert fald også om brug af håndholdte mobiltelefoner.

Det ser vi frem til, og det ser forslagsstillerne vel også frem til, når de nu kan se, at deres sag vil nyde fremme.

Inge Dahl-Sørensen (V):

Venstre er imod dette her lovforslag. Man kan forsigtigt spørge sig selv, hvad mon det næste bliver, som SF vil tage fat på at forbyde. Kunne man forestille sig, at det var rygning under kørslen eller børn, der kommer op at nappes på bagsædet?

Venstre synes, at lovforslaget er overflødigt.

Brian Mikkelsen (KF):

Jeg skal kort redegøre for, hvorfor vi i Det Konservative Folkeparti ikke kan støtte SF's forslag, men først vil jeg lige gøre opmærksom på, at vi allerede har færdselslovens forskellige paragraffer, som siger noget om færdselssikkerheden.

Helt specifikt er der § 3, som jo kræver den fornødne hensynsfuldhed og agtpågivenhed. Det er et fundamentalt krav til alle kørende, og det burde egentlig være nok. Vi skal tænke på, som de foregående talere også har været inde på, at det jo ikke kun er mobiltelefoner, som kan genere. Hvad med de nye cd-afspillere eller de folk, som ryger sig en smøg under kørslen, osv.? Vil SF nu også lave specielle bestemmelser om dem? Det kan vi i hvert fald ikke acceptere, da vi mener, at det skal være op til folk selv, hvordan de vil indrette sig, selvfølgelig under hensyntagen til, at andres sikkerhed sættes i top.

Vi vil ikke benægte, at det kan være risikabelt at sidde og tale i mobiltelefon, men det skal aldrig være ensbetydende med, at det bliver forbudt. Der er jo meget, der er risikabelt, men hvor vi stadig væk tør overlade det til befolkningen at finde den rigtige balance. Det er, synes jeg, meget problematisk, hvis man begynder at lovgive om, hvad man laver inde i en bil. Det minder lidt for meget om sådan nogle forbuds-

stater, som vi jo ellers i Danmark lægger afstand til.

Jeg nævnte før, at man har stereoradio og cd-afspillere i nyere biler. Vil man også forbyde det, fordi det er farligt? Har SF overhovedet nogen tillid til befolkningens evner? Jeg synes, det er tegn på fornuft, når befolkningen udmærket ved, at man skal passe på, og derfor er positiv over for udstyr til håndfri betjening, apropos de kampagner, der har været ført de sidste par måneder. Rådet for Større Færdselssikkerhed har kørt kampagnen »Venstrehandsarbejde«, og kampagnen har været enorm succesfuld.

Derfor mener vi i Det Konservative Folkeparti, at vejen frem er oplysning om de forskellige faremomenter og ikke forbud. Vi har også hørt, at firmaer inden for radio- og telekommunikationsbranchen er opmærksomme på de problemer, der kan komme, hvis flere og flere taler i telefon under kørslen. Derfor har branchen givet tilsagn om, at den vil være aktiv i sådanne kampagner som den, der er kørt om venstrehandsarbejde.

I den forbindelse er det relevant at høre Færdselssikkerhedskommissionens anbefalinger. Trafikministeren og den socialdemokratiske ordfører refererede til anbefalingerne, men jeg vil godt med formandens tilladelse have lov til at citere fra det sidste afsnit i anbefalingen fra den 20. november:

»Herefter finder et flertal af Færdselssikkerhedskommissionen, at den manglende dokumentation om mobiltelefoners negative indvirkning på trafikulykker vægtet over for de positive aspekter ved brug af mobiltelefoner i biler, herunder anmeldelse af spritbilister og biltyve samt oplysninger om færdselsulykker osv., medfører« – og det er vigtigt – »at et lovindgreb mod brug af håndholdte mobiltelefoner under kørsel ikke kan anbefales.«

Ikke kan anbefales. Vejen frem er efter vores mening at arbejde med problemerne i stedet for at forbyde det totalt, hvilket jo vil være til ulempe for mange, der kan bruge en mobiltelefon med fornuft.

SF må huske på til en anden gang, at en kniv jo også kan bruges til at såre andre, men derfor har vi jo ikke forbudt brugen af kniv. Vi håber ikke, at dette her forslag bliver vedtaget, og Det Konservative Folkeparti går i hvert fald stærkt imod det.

Vibeke Peschardt (RV):

Vi synes faktisk ikke, det er noget dårligt forslag, SF her har fremsat. Med den stigende for ikke at sige eksploderende brug af mobiltelefoner, også når folk kører i bil, mener vi på sigt, at der er behov for en regulering.

Til gengæld er vi ikke så begejstrede for, at man indfører et forbud, som befolkningen dels ikke kender eller ikke forstår og dels vil have svært ved at overholde.

Derfor synes vi, det er en god idé, at man giver synen her sag lidt længere tid at løbe på, og derfor er det, som trafikministeren sagde det, en mulighed, at man indfører et forbud på et eller andet tidspunkt næste år, og så giver ikrafttrædelsen så lang en frist, at signalet kan nå ud til den danske befolkning og dem, der altså mener, at de ikke kan leve uden at køre bil og tale i telefon samtidig.

Forskellen mellem SF's forslag og det forslag, der vil komme fra regeringen, er i virkeligheden kun ikrafttrædelsestidspunktet. Hvor SF's forslag foreslår, at ikrafttrædelsen sker med det samme ved offentliggørelse i Lovtidende, rykker man altså ikrafttrædelsen til et senere tidspunkt efter lovens vedtagelse, fordi man herved kan gennemføre den nye teknologi, sådan at det er muligt for forretningsfolk og andre at tale i telefon, fordi de får al denne her mekanik installeret.

Det synes vi er en fornuftig måde at gøre det på, og jeg kan godt sige, at vi har drøftet – endda meget intenst – i vores gruppe, om der egentlig skulle laves et forbud. Men der var ingen, der var i tvivl om, at man ikke kan koncentrere sig om både rat og telefon samtidig.

Tom Behnke (FP):

Tak til SF for at have fremsat forslaget og for at rejse debatten i Folketinget. Vi synes i Fremskridtspartiet, det er vigtigt og gavnligt, at man diskuterer spørgsmålet og gør opmærksom på, at det ikke er problemfrit.

Men jeg vil også sige om det konkrete forslag fra SF, at jeg synes ikke, det løser et af de væsentligste problemer, der har været påpeget, nemlig at det er selve opringningen, der afleder opmærksomheden fra trafikken og fra kørslen. Selve opringningen kan man jo ikke ændre på. Uanset om mobiltelefonen er håndholdt eller ej, vil selve opringningen – altså det, at man skal taste minimum otte cifre ind på telefonen – i sig selv ikke blive ændret af SF's forslag.

Spørgsmålet er også, hvor langt ned man skal lovgive. Hvor mange specifikke regler skal man stille op for, hvad trafikanterne må og ikke må under kørslen? Der er jo mange elementer, som griber forstyrrende ind under kørslen. Der har været nævnt forskellige ting her fra talerstolen, og jeg synes, noget af det mest illustrative er at sammenligne med det at sidde og f.eks. spise i bilen. En mobiltelefon kan man ret hurtigt få lagt fra sig, hvis der opstår en situation, hvor man er nødt til at koncentrere sig 100 procent om kørslen, men det vil man næppe kunne gøre, hvis man sidder med en is. Jeg tror, det er de færreste, der vil smide den på sædet ved siden af. Men det er naturligvis heller ikke noget, man fra Folketingets side vil begynde at forbyde. Man vil heller ikke forbyde f.eks. rygning.

Eller hvad med den situation, hvor man under kørslen kommer til at nyse? Sagen er jo rent faktisk, at i det øjeblik, hvor man nyser, er man bevidstløs – ikke i så lang tid, men det er man rent faktisk, og så er man meget stærkt ukoncentreret i forhold til trafikken. Men det kan man jo heller ikke forbyde, og man kan ikke forbyde samtale med passagerer i bilen.

Og hvad med de andre trafikanter? De øvrige trafikanter er jo i virkeligheden den største risiko i trafikken. Hvis ikke de øvrige trafikanter var der, ville der jo ikke være nogen uheld, men det kan man naturligvis heller ikke gennemføre. Og hvad med forskellige andre elementer, der spiller ind udefra, f.eks. lavtstående sol eller, som det er i disse dage, at vejene kan være sne- og isglatte? Det er også elementer, som spiller væsentligt ind med hensyn til færdselssikkerheden.

Det er farligt at køre i bil; det er der ingen tvivl om. Men der står klart og tydeligt i færdselsloven, at man skal afpasse hastigheden efter forholdene, og både vejens beskaffenhed, bilens tilstand og førerens evner og rutine er noget, der spiller ind her. Det fremgår også klart og tydeligt af færdselslovens § 3, at man skal være agtpågivende og hensynsfuld i trafikken, og det er klart, at det skal man også være i det omfang, man har brug for at tale i mobiltelefon under kørslen. Så skal det afvejes, om det nu også er hensynsfuldt, og om man er tilstrækkelig agtpågivende under kørslen.

Et andet element, som også er ganske væsentligt, er, at i det tilfælde, at SF's forslag skulle blive gennemført, hvordan ville man så nogen sinde kunne gennemføre kontrollen af overholdelse af den lov? Hvordan ville man gennemføre

en kontrolordning? Hvordan skulle politiet kunne påse, at trafikanterne overholder den pågældende lovgivning? Det ville være ganske besværligt i hvert fald. Der er også det i det, at et flertal i Færdselssikkerhedskommissionen, som bl.a. omfattede Fremskridtspartiet, afviste ideen, og vi er da glade for, at Færdselssikkerhedskommissionens flertal nåede frem til den konklusion, at det ikke var hensigtsmæssigt.

Jeg har også et par spørgsmål til forslagsstillerne. Der står i bemærkningerne, at opkald og samtale under kørsel kun må finde sted, hvis telefonen er fastmonteret og ikke skal håndbetjenes. Nu er kørsel et meget bredt begreb, og jeg skal spørge, blot for at være sikker på, hvad det er, vi taler om: Gælder det også, hvis man kører på cykel, knallert og motorcykel? Skal der så også være krav om, at mobiltelefonen er fastmonteret? Det fremgår af forslaget, at også de, der kører på cykel, skal have fastmonteret mobiltelefonen, og det tror jeg næppe har været forslagsstillernes intentioner.

Lad mig også sige, at i mit civile job har jeg kun én eneste gang – kun én eneste gang – konstateret et uheld, hvor mobiltelefonen var den direkte årsag til uheldet, og det var i et tilfælde, hvor en fodgænger talte i mobiltelefon og gik ud på en cykelsti og blev påkørt af en cyklist. Det er det eneste tilfælde, hvor jeg har konstateret, at en mobiltelefon har været den direkte årsag til et uheld, og så er spørgsmålet: Hvis det er tilfældet, at det er farligt, at fodgængere taler i mobiltelefon, skal det så også være forbudt?

Vi er i Fremskridtspartiet af den klare opfattelse, at problemet skal løses ved oplysningskampagner. Vi skal advare om, at det er risikobetonet at benytte mobiltelefon under kørslen, og at man skal være særlig agtpågivende i de tilfælde, hvor man gør det. Men vi er også af den opfattelse, at man ikke ligefrem skal begynde at lave forbud og påbud i færdselsloven.

(Kort bemærkning).

Tommy Dinesen (SF):

Det var jo mange eksempler, der kom frem her, men hvis man har læst bemærkningerne, står der altså, at forbudet gælder under bilkørsel. Der står, det gælder for chaufføren, så derfor har det ikke noget at gøre med cykelkørsel eller hvis man kører på rulleskøjter eller sådan noget. Så nogle af eksemplerne kan vi i hvert fald godt tage bort.

(Kort bemærkning).

Erling Christensen (S):

I forlængelse heraf kan jeg sige til hr. Tom Behnke, at det er da intet problem, hvis hr. Tom Behnke vil have indført muligheden for at bruge mobiltelefon, når man kører på cykel. Så kan man jo bare indbygge den i cykelhjelm.

Jeg vil også sige som eksempel, at i dag er der netop mulighed for i bilerne med de nye installationer, at selv om radioen er gående, afbrydes den, når der er trafikmeldinger. Men den afbrydes også, når der er indgående telefonsamtaler, og så kan du umiddelbart tage samtalen, når det ikke er en håndholdt mobiltelefon. Det er også det, ministerens forslag lægger op til, det er det, der er væsentligt. Vi vil ikke forbyde at tale i telefon i bilen, vi vil bare sikre, at det sker mere forsvarligt. Det er det, det handler om, og det er i øvrigt også derfor, det er forbudt at samtale med føreren i bussen, når han kører, fordi han skal have sin opmærksomhed rettet mod færdslen.

Men som sagt: Trafikministerens forslag tager sigte på de nye tekniske muligheder, så vi ikke taler om et forbud mod at tale i telefon i bilerne, men om at bruge den rigtige telefon, nemlig den, man ikke skal holde i den ene hånd.

Formanden:

Jeg går ud fra, at hr. Erling Christensen brugte ordet »du« synonymt med »man«, så der ikke var tale om direkte tiltale.

Jette Gottlieb (EL):

Enhedslisten synes, det er udmærket, at der tages initiativ til at styrke færdselssikkerheden, så vi kan godt støtte lovforslag nr. L 54, ligesom vi synes, det er fint, at regeringen vil tage nogle initiativer i tilfælde af, at forslaget ikke bliver vedtaget. Men for en anden gangs skyld synes jeg altså godt, at regeringspartierne kunne øve sig i at stemme for de ting, de er enige i, uanset hvem der kommer med forslaget.

Arne Melchior (CD):

Jeg kan godt forstå advarslerne mod for mange forbud og specielt mod forbud, der er vanskelige at håndhæve. Vi har en god tradition her i landet for at forbyde så lidt som muligt og kun gøre det dér, hvor det er absolut nødvendigt.

Ikke desto mindre har vi stor sympati for det forslag, der foreligger her, og jeg synes, det er en dårlig grund til at afvise det, at man kan komme med en hel række andre eksempler, som også er

med til at gøre bilkørsel mindre sikker. Det i sig selv kan ikke være nogen grund til at undlade at skride ind dér, hvor det er særlig farligt, og hvor der findes andre løsninger; det er jo en del af hemmeligheden ved at øge sikkerheden.

Hr. Brian Mikkelsen sagde, at fordi knive kan være farlige, forbyder vi ikke knive. Men hr. Brian Mikkelsen har ikke ganske ret; der er visse former for knive, det er forbudt at medføre, det drejer sig bl.a. om særlig lange knive, og jeg mener også – men husker det ikke helt præcist – at det forbud også gælder for springknive. Den slags genstande kan man have i sit hjem, men man må ikke medtage dem, så der er altså fortilfælde, hvor der er visse restriktioner – alt sammen naturligvis med den hensigt at gøre færden det ene, det andet og det tredje sted så lidt usikker som muligt.

Hr. Tom Behnke har ganske ret i, at det farligste er de øvrige trafikanter, og for de øvrige er man selv måske farlig. Men det er ikke noget argument for ikke at lave restriktioner dér, hvor der – som jeg allerede har sagt – er andre løsninger, som teknikken allerede har frembragt. Man kan med større ret og større logik sige, at netop fordi det er farligt at begive sig ud i trafikken, må vi sætte de stopklodser ind, som er fornuftige og rimelige, og i hvert enkelt tilfælde overveje, om det kan lade sig gøre her.

Jeg er meget tilfreds med ministerens tilsagn om, at han også i dette tilfælde vil påtage sig det forberedende arbejde, så forslaget bliver så grundigt og gennemtænkt som muligt, og derfor kan jeg ikke være helt enig med fru Jette Gottlieb, der siger, at man da godt kan stemme for forslag, selv om de kommer fra andre. Det kan man selvfølgelig godt. Ministeren og regeringspartierne i øvrigt har jo også vist sympati for forslaget, og jeg er sikker på, at forslagsstilleren selv ikke har noget imod et tilsagn fra ministeren om, at han vil arbejde med sagen og få forslaget udformet på en måde, der gør det så brugbart som muligt.

Må jeg slutte med at erindre ministeren om, at han ved behandlingen af de to forrige forslag, nemlig om benyttelse af busbaner, lovede, at forslaget ville komme i begyndelsen af 1997, og at han har lovet det samme her. Jeg tror også, vi i næste uge skal behandle et forslag, hvor jeg næsten kan forudsige, at ministeren også vil love at komme med sit eget forslag. Men pas nu på ikke at blive for letsindig, hr. minister, og lov os ikke for meget med hensyn til begyndelsen. Det kan jo godt være, at begyndelsen af 1997 går

frem til grundlovsdag, og så kan det måske lykkes. Men hellere en måned eller tre mere til forberedelsen og en grundig gennemarbejdning, så forslagene er så grydeklare som muligt, når de kommer til behandling her i huset, og i øvrigt min fulde tilfredshed med ministerens tilsagn.

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg skal starte med at sige, at Dansk Folkeparti ikke kan støtte forslaget, men derimod stærkt anbefale, at bilister bruger håndfri mobiltelefoner, når de får installeret en mobiltelefon, hvad flere og flere jo gør. Jeg er selv et af de oplagte ofre, og jeg skal meddele, at jeg har en håndfri, for jeg har prøvet begge dele, og der er helt afgjort ingen tvivl om, at den er langt bedre.

Der har været en ganske udmærket avisannoncekampagne fra Rådet for Større Færdselsikkerhed om denne situation, og det mener vi i Dansk Folkeparti er den rigtige måde at gøre det på. Det, det gælder om, er, at det ikke bliver forbudslinjen, men oplysningslinjen, der kommer til at gælde i Danmark, også på det område.

Så kan man selvfølgelig spørge: Hvordan skal man egentlig finde ud af det her? Skal f.eks. bilradioerne, som langt de fleste har installeret, forhåndsindstilles, inden bilen starter, eller skal det være tilladt at prøve at indstille på den station, man nu allerhelst vil høre, mens man kører bil?

Der er problemer i forhold til andre ting, og jeg synes egentlig, hr. Erling Christensen fra Socialdemokratiet var den, der berørte det bedst. Hr. Erling Christensen var inde på utrolig mange forhold, bl.a. at man måske ikke bare lige kunne kigge ud ad vinduet og holde på rattet, og hr. Erling Christensen nævnte mange ting, som jeg var helt enig i. Og efterfølgende kunne jeg konstatere, at regeringen selv vil komme med et forslag, og ifølge fru Vibeke Peschardt fra Det Radikale Venstre var det egentlig bare datoen, der skulle ændres, ellers ville regeringens forslag være stort set det samme som SF's.

Men så vil jeg godt høre: Hvordan i alverden har man tænkt sig at håndhæve det her? Jeg er slet ikke i tvivl om, hvad SF mener med sit forslag, heller ikke når jeg læser bemærkningerne, for selvfølgelig drejer det sig om biler. Men hvordan i alverden skal det håndhæves? Skal politiet sidde i deres patruljevogne og kigge ind ad bilvinduerne for at se, om folk snakker i mobiltelefon? Jeg kan ikke se, hvordan man skal bære sig ad med at håndhæve forslaget, og jeg synes, at når det drejer sig om forbudsforslag,

som tilfældet er her, bør man også fortælle, hvordan myndighederne – i dette tilfælde politiet – skal finde ud af at håndhæve det, som folketingspolitikkerne har pålagt dem.

Jeg må altså sige, at det er en klar afvisning fra Dansk Folkepartis side, men bestemt med en klar appel til folk om, at hvis de får installeret et sådant apparat – som flere og flere bliver afhængige af – skal det være håndfrit, for det er klart det mest sikre. Men det skal være oplysning, det drejer sig om, ikke forbud.

Tommy Dinesen (SF):

Jeg vil starte med at sige tak til ordførerne for deres kommentarer til det her forslag. Nogle bidrag var selvfølgelig bedre end andre.

Jeg må sige, at da den undersøgelse, som hedder »Anvendelse af mobiltelefoner under kørsel«, og som er lavet af Rådet for Trafiksikkerhedsforskning, kom frem i sommer, var de trafikpolitiske ordførere, der blev spurgt – også de borgerlige – alle sammen enige om, at vi skulle gøre noget på det her område.

Jeg vil godt sige tak til De Radikale og CD for, at de har den holdning, at der skal ske noget på dette område. Jeg vil også sige tak til ministeren, for selv om der skulle komme et andet forslag – jeg er selvfølgelig enig i det, fru Jette Gottlieb sagde: at man lige så godt kunne have taget det her – og selv om der så skulle gå lidt mere tid, og datoen bliver en anden, er det ikke afgørende for mig. Vi opfatter det stadig væk sådan, at der i hvert fald er flertal for, at der skal ske noget på dette her område.

Man har jo også bestemmelser i andre lande. Det er jo sådan i Italien, at der er forbud mod at bruge mobiltelefon under kørslen, hvis ikke den er udstyret med håndfri funktion. I Schweiz må man jo kun benytte mobiltelefon, når man ikke kører bil. Det samme gælder i Frankrig, Østrig har også nogle bestemmelser, og det har man også andre steder. Det har man ikke i Spanien og Portugal og heller ikke i Storbritannien, men andre steder, også i Amerika og Australien, har man altså gjort det til en del af sikkerheden, at man ikke må tale under kørslen.

Selvfølgelig har jeg hørt det før, det argument med radio og cd-spillere, og hvad ved jeg – og ispinde! Den var ny; jeg må nok indrømme, at jeg ikke kunne spise is under kørslen. Men det er altså noget andet, når man skal finde et nummer på en mobiltelefon – og jo mindre de bliver, desto sværere er det at finde nummeret – og sidde og famle med den. Det er også det, der

bliver gjort opmærksom på i den omtalte rapport.

Så jeg siger tak til trafikministeren og til hr. Erling Christensen.

Og når fru Pia Kjærsgaard spørger om, hvordan man skal håndhæve det her, ja, så må jeg svare, at man jo skal håndhæve det, ligesom man håndhæver alle andre ting. Man kan jo kigge ind ad vinduerne – det er der normalt i en bil – og så kan man jo se, om folk har sikkerhedssele på, og sådan kan man også se det, hvis folk taler i mobiltelefon. Det er jo det, politiet gør, når de kigger efter.

Fru Inge Dahl-Sørensen havde ikke nogen argumenter i det hele taget, så jeg skal heller ikke bruge nogen argumenter over for fru Inge Dahl-Sørensen. Det er jo synd, at hun har gået hele dagen og ventet på ikke at sige noget. Der har da i hvert fald været tid nok til at læse forslaget.

Hr. Brian Mikkelsen, som ikke er her mere, mente, at reklamer var det bedste. Jeg har heller ikke noget imod oplysning og synes, det er udmærket, at der bliver oplyst om disse her ting, men jeg tror ikke, det er nok. Jeg tror, at det er nødvendigt, at der også er en straf, hvis man laver de her ting.

Hr. Brian Mikkelsen spurgte, om SF ikke havde tillid til befolkningens evner. Dertil vil jeg sige: Det har vi. Der er nogle, vi har mere tillid til end andre, men vores tillid til befolkningens evner er generelt meget stor.

Jeg skal slutte af med at sige tak til fru Vibeke Peschardt, som jeg er enig med:

Men til hr. Tom Behnke vil jeg ikke sige tak. Der var mange forskellige spørgsmål til det her, og jeg kan godt blive lidt forbavset over, at hr. Tom Behnke, der er politimand i privatlivet, ikke forstår, hvad der ligger bag ved det her forslag.

Men alt i alt tak til ordførerne. Og så kan jeg jo se, at der er flertal for, at der skal ske noget på området, og det er jo det, det drejer sig om, således at sikkerheden for dem, der færdes i trafikken, kan blive bedre.

Erling Christensen (S):

Ingen skal være i tvivl om, at jeg ikke har til hensigt at forlænge debatten, men af hensyn til historien vil jeg blot sige til hr. Tommy Dinesen, at ifølge det papir, vi har, er det alene tilladt at bruge håndfri mobiltelefon under kørsel i Spanien og Portugal nøjagtig som i Italien. Og det er det, som ministeren vil stille forslag om.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Trafikudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden

Formanden:

Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes tirsdag den 3. december 1996 kl. 13.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Med hensyn til de øvrige møder i den kommende uge skal jeg henvise til den omdelte ugeplan.

Mødet hævet kl. 15.40
